

בבית המשפט העליון

רע"א 2262/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת: הר שמש מושב שיתופי בע"מ

נגד

המשיבה: רשות המיסים

בקשת רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה א' ואגו) בע"א 29878-10-19
מיום 19.2.2020

בשם המבקשת: עו"ד משה הר שמש

החלטה

1. ביום 16.2.2016 הגישה המבקשת דיווח שנתי על ניכויים ממשכורת ומשכר עבודה (המוכר כ"טופס 0126"; להלן: הטופס). זאת, כחלק מהחובה המוטלת עליה כמעסיקה לפי סעיפים 164 ו-166 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה). בהתאם לחוזר המשיבה (להלן: הרשות) מיום 30.3.2016, לצד הטופס נדרשת המבקשת להגיש הצהרה שלפיה הפרטים האמורים בו נכונים למיטב ידיעתה (להלן: ההצהרה). עוד בהתאם לחוזר, דו"ח ייחשב ככזה שהוגש רק לאחר שיישלחו הן הטופס, הן ההצהרה. לטענת הרשות, הצהרה כאמור לא הוגשה במועד, ומשכך נשלחו למבקשת חמש תזכורות בדבר אי השלמת ההליך כנדרש. כחודש לאחר שליחת התזכורת החמישית, ביום 12.12.2016, שלחה הרשות למבקשת הודעה בדבר הטלת עיצום כספי בגין האיחור בהשלמת ההליך, וזאת בהתאם להוראות סעיף 195ג לפקודה. המבקשת לא הגישה השגה בעניין העיצום, וביום 17.1.2017 הוסב העיצום לחוב לתשלום מידי בסך 3,500 ש"ח. בהמשך, הודיעה הרשות למבקשת על הטלת עיקול בסך 2,502 ש"ח מתוך יתרת הזכות שעמדה למבקשת בשל החזר מע"מ.

2. ביום 14.3.2017 הגישה המבקשת תביעה בסדר דין מהיר נגד הרשות בגין הנזקים שנגרמו לה, לטענתה, בעקבות ההחלטה להטיל עליה עיצום כספי ו"לקזז החזרי

מס בניגוד לחוק". יוער כבר עתה כי לאחר הגשת התביעה הסכימה הרשות להניח כי ההצהרה הוגשה במועד, לבטל את העיצום ולהחזיר למבקשת את הסכום שעוקל. בהתאם, הרשות פנתה למבקשת ביום 22.3.2017 במטרה להשיב לה את כספי העיצום, אך פנייתה זו נענתה בשלילה. ביום 2.9.2019 דחה בית משפט השלום בבאר שבע (כב' הרשמת הבכירה מ' חלפון-נזריאן) את התביעה. בפסק הדין נקבע, בין היתר, כי המבקשת לא הרימה את הנטל להראות שאכן שלחה את ההצהרה, וכי המבקשת התעלמה מ-5 תזכורות ששלחה לה הרשות לפני הטלת העיצום, שבהן צוין כי הצהרה כאמור לא התקבלה. כן הוסיף בית המשפט, למעלה מן הצורך, כי אף אם היה נקבע שהרשות התרשלה, הרי שהמבקשת לא הוכיחה נזקיה בראיות (מעבר לסכום העיצום, שאותו כאמור ביקשה הרשות להשיב לידיה) ואף אם הייתה מוכיחה נזק, הרי שלמבקשת אשם תורם של 100% בגרימתו. באשר לטענות המבקשת שלפיהן קיזוז החזרי המס נעשה שלא כדין, קבע בית המשפט כי המבקשת לא עמדה בנטל הרובץ לפתחה להוכיח את ההפרה המיוחסת לרשות, וכי "אין די בהפניה לסעיפי חוק שונים וטענה כללית כי הרשות – ע' פ' הפרה את החוק כדי לבסס הפרת חוק והתרשלות כנטען" (סעיף 28 לפסק הדין).

3. ערעור שהגישה המבקשת על פסק הדין נדחה על ידי בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגן הנשיאה א' ואגו) ביום 19.2.2020. בפסק הדין צוין כי המבקשת חפצה "להביא את העניין העקרוני המשפטי של זכות הקיזוז כפי שנעשתה לבירור בפני ערכאה מוסמכת" ועל כן, במכוון, לא נקטה בפעולות אשר היה בכוחן למנוע את הטלת העיצום. לפיכך, נקבע כי ככל שנגרם נזק, הרי שמתקיים אשם תורם של 100% להתרחשותו, ואין זה ראוי להטיל על הרשות חובה כלשהי לפצות את המבקשת.

4. מכאן הבקשה שלפניי, שעניינה ממוקד רק בהכרעתו של בית המשפט המחוזי שלא לדרון בסוגיית "חוקיות קיזוז המיסים". לשיטת המבקשת, הקיזוז הנטען בוצע על ידי הרשות שלא בהתאם להוראות חוק קיזוז מיסים, התש"ם-1980, ולכן מדובר בשאלה המצדיקה מתן רשות לערער. עוד נטען כי אין לראות בפעולת הרשות משום "עיקול צד ג'", כטענת הרשות לפני הערכאות הקודמות, וזאת בשים לב לכך שאגפי המס אוחדו לאחר החלטה 779 של הממשלה ה-30 "צמצום כוח-אדם במשרדי הממשלה (סגירת מע"צ והקמת חברת כבישים בינעירוניים)" (15.9.2003).

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות לערער ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה, כאשר הבקשה מעוררת שאלה כללית שחשיבותה חורגת מעניינם של הצדדים, או כאשר הימנעות ממתן רשות כאמור תגרום למבקש עיוות דין (רע"א 1653/20 אנוש נ' רשות המיסים, פסקה 6 (25.6.2020) (להלן:

עניין אנוש); ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982)). לא מצאתי שהבקשה דנן, שעניינה כאמור בשאלת חוקיות החלטת הרשות לעקל כספי החזר מע"מ, באה בקהל המקרים האמורים. גם אם אניח לטובת המבקשת כי אכן מדובר בשאלה בעלת חשיבות שטרם הוכרעה בפסיקתנו, הערכאות הקודמות לא נדרשו לה לשם הכרעה בסכסוך דנן, אלא התבססו על ממצאים שבעובדה וקבעו כי אין המבקשת זכאית לפיצויים כלשהם – בין אם בשל אשם תורם, בין אם בשל כך שלא עמדה בנטל להוכיח כי ההצהרה נשלחה. משאלה הם פני הדברים, הרי שלא מתעוררת עילה למתן רשות לערער לפי אמות המידה המקובלות (השוו: עניין אנוש, פסקה 6; רע"א 1797/16 פלוני נ' קצין התגמולים, פסקה 5 (3.5.2016)).

הבקשה נדחית אפוא. משלא התבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ח' בתמוז התש"ף (30.6.2020).

ש פ ט